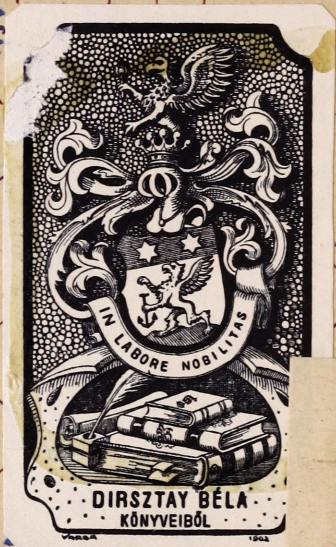

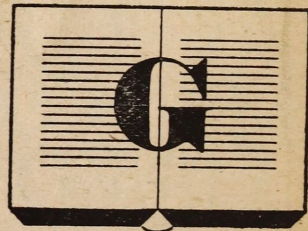
JOSEPH
ROMLASA

MEDGYESI PÁL
SAROSPATAKON,

1659.

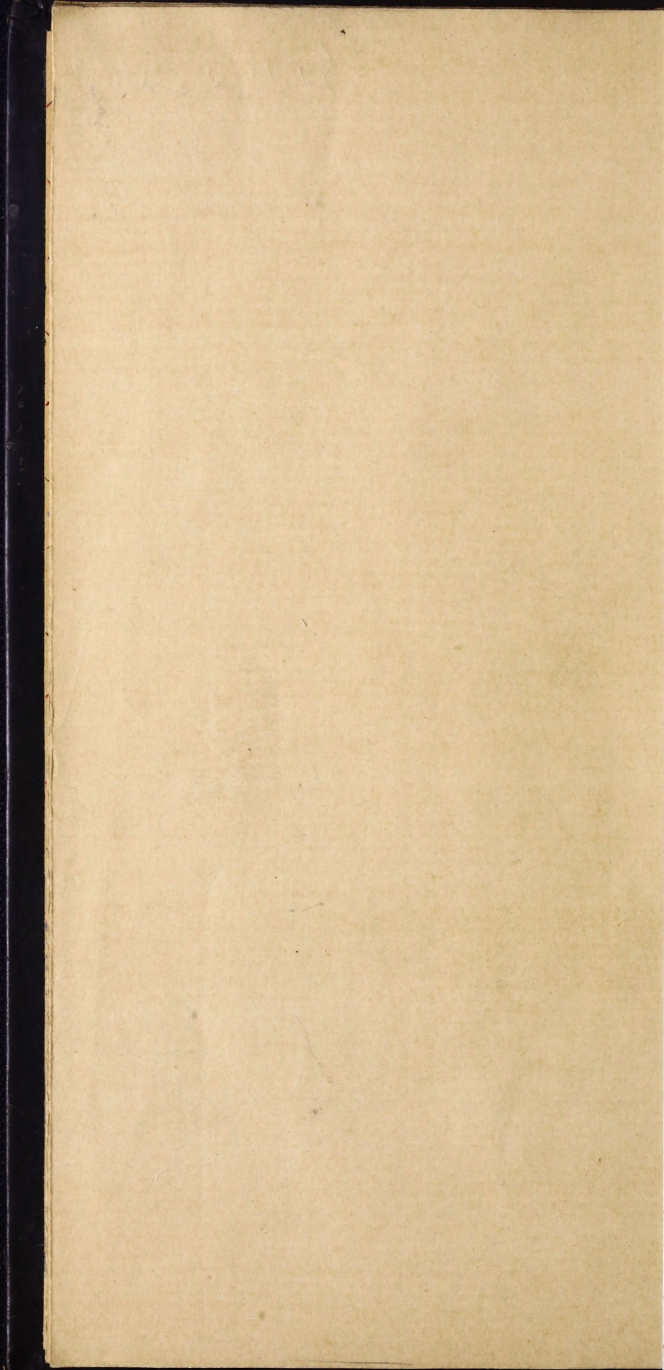
RM 1.2° 861

159

S2. R. I. 948

JOSEPH
ROMLÁSA.

Avagy
MAGYAR NEMZET MDCLVIII
Eszteendőbéli nagy pusztulásán, annak MDC LIX-
ben nem kicsiny öregbűlésén- való Kesergé-
se, az Isten Anyaszentegyházának.

Amos 6. v. 6.

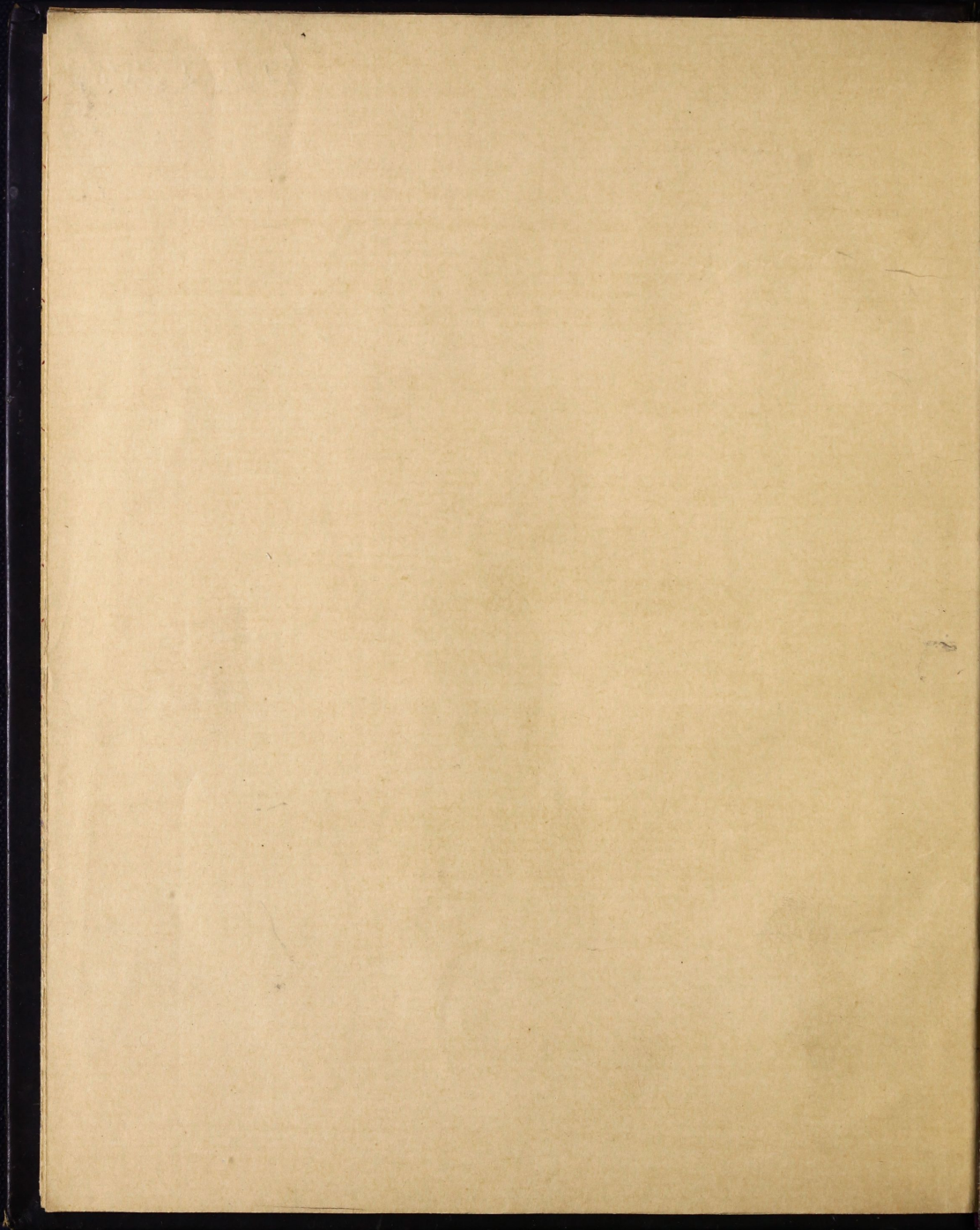
Nem szánnyatok a Josephnek romlását.

Prædikáltatott, Tekéntetes és Nemzetes néhai
boldogul ki-mult IBRANYI FERENCZ teste felet,
29 Julii 1659-ben, az Ibrányi Egy-házban.

MEDGYESI PAL által.

SAROS PATAKON,
Nyomtattatott ROSNYAI JÁNOS által. 1659.

ny
2

JOSEPH ROMLÁSA.

Avagy
MAGYAR NEMZET MDCLVIII
Eszteendőbéli nagy pusztulásán, annak MDC LIX-
ben nem kicsiny öregbülésén- való Kesergé-
se, az Isten Anyaszente gyházának.

Amos 6. v. 6.

Nem szánnyátok a Josephnek romlását.

Prædikáltatott, Tekéntetes és Nemzetes néhai
boldogul ki- mult IBRÁNYI FERENCZ teste felet,
29 Julii 1659-ben, az Ibrányi Egy- házban.

MEDGYESI P A L által.

SAROS PATAKON,
Nyomtatott ROSNYAI JÁNOS által. 1659.

Solt. 44. v. 23.

Te éretted naponként ólette-
tünk: és tartatunk mint a
meg-meczczendő juhok.

2. Cor. 4. v. 11.

Mert mi kik élünk, minden-
kor a' Jépusért halálra ada-
tunk, hogy a' Jéfusnak éle-
te is, a mi testünkben meg-
esmértésék.

Rom. 8. v. 18.

A' miket mostan szenvedünk,
nem hasonlétandók a' di-
csőséghez, mely nekünk
meg-jelentetik.

K E Z D Ő B E S Z E D.

C *Sakollyan ez az élet, mint a víz, melyet fog valaki, ki-önt, s oda leszen; e' beszéddel mozgatja- vala amaz okos Tékoai Afzszony, a' Dávid, Abfolon ellen meg- keményedett szivét. a. Nem túrtet- 2. 2. Sam- herem itt magamat, hogy Mosefnek egykori igen hat- 14. v. 15. ható szavával fel ne kiálesak: Oh ha eszek volna, értenék ezeket, és megagondolnák az ő végeket! b. Vajha vajha vol- b. Deut. taképpen meg- hatná e' gondolat lelkünket, hogy ollya- 32. v. 29. nok vagyunk mint a' víz, mint a' ki-öntetett víz, mint földben bé- enyéző víz, ezentúl ingyen meg sem técző víz! a' jönné mindjárt-ki belőle, hogy tulajdon a' neve- tés közben- is mint Salamon szoll, fájna a' szivünk, és örö- lésünk szomorúságra fordúlna c: a' szent Jakab intése ként, c. Prov. oh mi szegény bűnösök keseregénék, sirnánk, nevetségünk si- 14. v. 13. ralommá változnék és örömmünk keserűséggé: és így meg- tisz- titanók szivünket, igaz meg- térés által. d. Oh nagy Isten, d. Jac. 4. mi kegyes Urunk, tanács minket, ugy tudni számlálni a' mi v. 9. napjainkat, hogy bölcs szivet öltözzünk- fel. e. Amen! e. Pfal. 90. v. 12.*

Az Igék.

II. Sam. I. vers. XX.

Meg ne mondjátok ezt Gathban, és meg ne jelencsé- tek az Askelon uczáiban, valamiképpen ne örvendje- nek ezen a' Philistausfóknak leányi, valamiképpen ne tapsollyanak ezen a' Környűlmetéletleneknek Leányi.

A 2

A misől

f. Prov.
40. v. 24.

5. Sam. 29
& 31.

1. S. 1. 4.

v. 11, 12.

v. 17, 18,

19, 20.

&c.

Mitől fél a gonosz, az esik rajta; de az igaznak kívánságát Isten meg-adja, azt mondja Salamon a Pédabeszédekben f. Saulon és Dávidon ez valoban bé-telék. Amaz egész életében mind csak azon teprenkedék, mint oltson mentől ha-

marébb vért ennek szemében, ne kapja-el Királyságát; az esik-meg nagy hirtelen rajta, a' mitől félt retteget: Ő vész-el véletlen, Dávid békével marad; és a' királyságot amaz-el-vesztvén, ennek adja Isten. A' dolog így esék: Ki-jövének a' Philistausok egész minden erejekkel, az Isracl ellen, az Isracl népe is táborban száll ellenek, meg-ütkeznek egy mással, meg-verék igen az Israclt, a' Saul Fiai-is, a' szerelmetes Jonathással együtt el-veszének. A' Király maga a' Saul még életben vala; de Ő néki-is neki esvén a' Nyilasok, midőn igen meg-nehezédnek a' harcz ellene, maga fegyverében ereszkedék; és így mind maga s-gyermeki, és az Isracl egy napon el-esének. Meg-viszik ennek hírét Dávidnak Siklágban, a' holott tekereg vala Saul előt: ki meg értvén az Isten népének e' véletlen nagy romlását, el-keseredik, és nagy keserűségében meg-szaggatja ruháit velle lévőivel egyetemben, és reggeltől fogva egész estvéig sirának és bőjtölénc. Sőt ez nagy romlásón egy igen késerves Eneket is szerze Dávid, mellyet az Isracl népének örök emlékezetben hagyá. Ennek az Enekek része, a' fel-vött igék. Így kezdetik az Enek, a' 19-dik versben: *Oh Israclnek ékesége, a' te magas helyeiden a' meg-ölettek, mint estenek-el az erőffek!* S-ez után.

után következik már a' Leczke: *Meg ne mondjátok ezt Gathban, és hirt ne tegyetek e' felől Askelonnak uczáiban, &c.*

Czélja ebben Dávidnak, hatható fontos beszéddel ki-jelenteni a' véletlen veszedelemnek igen nagy és gyalázatos voltát: és egyszer s mind az ő lelkének felette nagy keserűségét ezen. Kettő vagyon az Igékben: 1. a' Tilalom: *Meg ne mondjátok ezt Gathban, &c.* 2. az Oka: *hogy ne örvendjenek ezen a' Philistausoknak Leányi, &c.*

Az Elsőben kettőt vizsgáljunk-meg. Először e' szót: *Gath és Askelon*; Másodsor, *Miért tiltja e' romlás hírének ki-vitelét a' Philistausok közzé; holot leg először-is ők tudták ezt meg, mint a' kik-is cselekedték ez szörnyűrontást az Isten Népén? Gath és Askelon, a' Philistausok között a' leg hireseb Városok valának, a' hová jönnek vala, leg elsőben is mint szokot lenni, minden felől a' hírek, s-onnan osztán egyébbüveis minden felé ki-terjednek-vala. Vagy a' rész, az egészszért, a' két fő Város, egészszén a' Philistausoknak minden Tartományi-kért, vétettetik. A' mi nézi a' másodikat; avagy azért tiltja, e' veszedelemnek az ellenség közt ki-hirheztését, hogy a' Saul fiainak, nevezet szerént az ő szerelmes Lelkének Jonathásnak el-esések; de kiváltképpen a' Saul fegyverben ereszkedése, mint hogy csak külön magában lőtt vala az, ugy itélhette Dávid, hogy nem esett volt-még a' Philistausoknak fülökben. Vagy a' mi leg helyesebb, kívánság ez inkább, mint tulajdon képpen való tilalom, mint ha igy szollot volna Dávid: Adná Isten, vagy adta volna, hogy ez az Isten Népének illy szörnyű siralmas romlásának gyalázatos hire, ne eset volna, az Istent és az ő Népét illy halálban gyűlölő s-üldöző El-*

lenségnek, a' Philistausoknak fülökben, ne kaczagnának rajtunc, és annyival-is inkább el-kunászván ellenünc, ne öregbednéc bánatunc!

A' Második Részecskében, ezek a' meg-vizsgálendő Czickelyek: 1. Miért hogy Leányit mondja a' Philistausoknak, s-nem Fiait-is? *Felelet.* Mert ez Nem szokta-vala a' kori időben a' *triumphus*okat peragálni, e' féle nagy pompás örvendezéseket cselekedni. Mint mikor az Isten Népét kergető Pharaó Népe a' Tengerben vesze, Mária az Aron atyafia éneklé meg, az egész Israel Afzszony-
 f. Exod. állatinak Séregével az örömet *f.* Így mikor *Jephte* a'
 15. v. 20. Hammonitáknac meg-verétek után haza menne, az egy-
 gyetlég' Leánya, Leány társait mellé vévén, vivé végbé
 g. Jud. 11. az ezen való nagy örömet. *g.* Goliáth. vezetésénec örö-
 v. 36. métsis, az egész Israel Afzszonyi állati éneklék s-jáczák-
 meg, mikor ezt is kiáltjác vala: *Saul is meg-verte az ő*
 h. 1. Sam. *ezerét, de Dávid az ő tíz ezerét.* *h.* 2. Hát ez kettőzte-
 18. v. 6. réffel, *ne örüljenek, ne tapsoljanak*, mit akar? *Felel.* Ez
 örülésnek felette nagy voltát fejezi ezzel-ki; hogy nem
 csak valami közönséges öröm volt ez, hanem olly buz-
 go, friss és pompás, hogy ugyan tombolt az ellenség, és a'
 teli torockal ütött nagy kacajoknak csendő lése az eget
 láttatott érni. 3. Vagyon még más kettőztetés-is, a'
Philistausok Leányi, a' környülmetéletleneknek Leányi; mire
 valo ez-is, mert hiszem mind csak a' Philistausok értet-
 nek? *Felel.* Jegyeztetik ez tapsoló örömnec, felette igen
 gyalázatos boszszufágos volta, mint a' mellyet nem va-
 lami köz Ellenség, hanem a' leg-dühösebb, a' Sidó val-
 lást, melynek béllyege a' környülmetélkedés, tulajdon
 gyűkerében leg inkább gyűlölő s-üldöző, környül-
 télet-

téletlen Philistæusoc cselekedtek. Ez azért a' Dávid egész szavánac, egy lummában értelme: *Nagy, felette igen nagy, a' siralmas romlás csak magában is rajtunk; de mind keserveb, hogy immár a' mi leg gyűlöltebb, leg fenébb ellenséginknek telik azzal kedvek, kik azt közönséges Comædiákban jáczák-meg mentiől boszszontóbb és gyalázatosb képpen lehet. Innen ilyen a' Tanúság:*

Az Isten Népeinek, az ő közönséges csapásában és Tanuromlásában, siralminak nagy öregbülése, és keserűségighez keserűség adás; midőn az nem csak meg-efikrajta, hanem egyszer-mind gyűlölőinek, rajta kaczagoinak szájakban-is akad az.

Ihol ez az, a' minn leg inkább, Dávidnak és az Isten Népeinek (mert annak éneke az) szive fáj. Ezen jelentetik a' Prophéta ama' szavában-is, mellyel az Isten Somromnac szörnyűséges romlása felől-való fenyegetéfit, bé-rekeszti: *Gath városának tudtára ne adjátok, ne sirjatok, az Ophra házában üll porban.* Mint ha mondotta volna: *oh ezt a' nagy veszedelmet, mellyen a' magam lelke-is elke-seredet (mert így szol) jajgatok már én jo eleve ezen, ruhátlan és mezítelen járok: sírok mint a' sárkányok, és jajgatok mint a' strucz madár fia; oh ne engedjétec Gathban, amaz igen gyűlölséges ellenlég köziben ezt ki-hirhezteni; ne sirjatok, nagy kiáltozással tudnia-illik, hanem csak lassu zokogással, alattomban gyászoljátok-meg ezt: hogy ez nagy romlástoknac hire ki ne mennyen, s-ne tapfoljanac a' rut környülmetéletlen népec, és ne üssenek nagy kaczagokat rajtatok; mely fockal nagyob fájdalom és keserűség-is lenne. Hogy a' kezűnc alatt lévő példából-is áll-*

Mich. 1.

v. 10.

v. 8.

la slyk

lassuk e' Tanuságnak igazságát; ám az Jabes Gileadbé-
 liek, meg-értvén miket cselekedtenec volna a' Saul és
 az ő Fiai testeckel (tudnia-illik midőn a' testeket foszto-
 gatván, rájok találkoztanak volna azokra a' Gilboha he-
 gyén, el-vágáe a' Saul fejét, és hadi öltözetitől meg-
 fosztván, el-küldözék azokat szerte széllal a' Philistau-
 1. Sam. 31 v. 8, 9. 10. 11. 12, 13. sok földén, hogy hirt mondanánac az ő bálványinak
 templomiban, és az othon-való népnek: a' testét pedig
 a' fiaijéival egyyüt, fel-feszéték, Bethsan városának keré-
 tésén) fel-kelénec, és mind egész éjszaka menének, és el-
 hozák a' Saul és az ő Fiainak testeket, s-el-temeték: és
 heted napig böjtölének. Vallyon mi okon lött ez nagy
 fel-buzdultság, hogy ez erős férfiak így hálálra vetet-
 ték magokat, mi haszon-is volt már a' holt testekben; és
 kiváltképpen miért böjtöltek illy sok ideig, holot már a'
 testeket el-hozták volt? Kétségnélkül, a' nagy gyaláza-
 ton indult volt kiváltképpen még lelkek, mely Királyo-
 kon, és az egész népen esett vala. Hogy immár többé
 nem forogván azoka' testek az ellenségnek izemek elöt
 a' keretésén, ne újétaná meg a' gyűlölséges nép, nyo-
 morodott Israelen-valo kac zajit, és mind annyiszor az ő
 keferűségek-is ne ujulna.

Okai. Ezek a' Tanuságnak Okai. 1. Mert ezen az ellenség
 annál-inkább el-bizza magát, s meg általkodik a' gonosz-
 ságban. Mi e' világ a' dolgot a' jo és gonosz szerencséből
 mérsékli. Még a' Pápiisták-is annak ítéletin s-zaván jár-
 nak, midőn az Ecclesiá igaz voltánac egyyik jelenék, e' vi-
 lági boldog állapotot állatjác lenni. De mit mondoc e'
 Világiakrol? Még magoc a' hivek-is, nem mindenkor
 ohattyác magokat e' ferdelemtől: nem csak a' gyengéb-
 bek pe-

Bellar. de
 Not. Ec-
 clesiáz.

bek pedig, mint Gedeon, ki hogy el-fordult vala jó ize- Judic. 6.
 renceséjéc, azt vélte hogy *Isten el-hagyta őket*; hanem a' v. 12, 13
 nagy szentek is, miként Dávid, ki látván minémű jó és
 kedves állapotbā élne, az istételenec e' világon, az igaz
 hivek pedig ellenben, szüntelen nyomorgattatnának,
 meg valja maga egy Soltárban, hogy kicsiny hija volt, Pf. 33, 4.
 hogy ezen *lábai meg nem iszomodtanak*, az az, hogy csak
 nem azt mondta, hogy *haszontalan a' kegyes istenes élet*, v. 13.
 mint maga alább magyarázza, hogy nem jó úgy az isten
 félőknek ügyök, hanē a' gonoszoké, az Istent kéértöké jó.
 Hogy ne itélnéne hát sockal inkább e'képpen a' gono-
 szok, és hogy ne biznák-el magokat, s' általkodnának-
 meg sockal inkább az istentelenkedésben a' hivek ellen.
 Késérőség hát, valoban nagy késérőség, midőn az Isten
 népén nem csak meg-esik a' romlás, hanem annac hire
 a' gyűlölőknek nyelvekre is akad.

2. De nem csak meg-általkodnak annyivalis inkább
 a' hitetlenec ezen, hanem egyszer s' mind káromlásra is
 vetemedne. A' Dávid ama' siralmas nagy kettős eseti-
 ből vétkéből, minémő rūt káromkodásra vőn az ellen-
 ség alkalmatóságot, a' mint Nathan jelenti! Három el- 2.Sam.
 len szoktac pedig ilyenkor a' dühös Gonoszakarók, és 12. v. 14.
 Ellenség káromkodásokat okádni: *Isten ellen*, az *Igaság*
 ellen, a' *Hivek ellen*. Istent mint káromlják az ilyen al-
 kalmatósággal, eszünkben vehetjük Mosešnek ama' szá-
 vából, mellyel mondattatic a' Soltárban a' *tőréfre állani*, Pf. 106.
 hogy Isten az ő pártos népére ne rohanna, s' egy szem- 23.
 pillantásalat meg ne emésztené azt; melly szót három
 helyen is olvásunc az ő könyveiben: *Uram Isten ne ve-* Exod. 3 2
szesd el a' te népedet----*mert így szolnának az Aegyptusbéliéc és* v. 12.

B

a' több

- Num. 14. *a több népek, kik a te nevedet hallották: álnok gyűlölséges szí-
vvel vitte ki (az az magyarán ki mondva, csak ki-csalta)*
- v. 16. *őket a hegyek között, nem vihette-bé őket a földre, melyet*
- Deut. 9. *ígért volt nekik, s azért ölte meg őket. Ez gondolattal of-
tromlá s hájtá-meg Josué-is az Isten meg-haragutt szí-
vét, ama' nagy ijetségben mikor Hajaílat az Isten népe
meg verettetnék: Meg-baljáczt, óh Uram, a Cananeu-
sok... környül vésznek minket, és elvesztik a mi nevünket a*
- Jos. 7. 9. *földről, mit tselekezzel a te nagy nevednek? Mint ha mon-
dotta volna: lehetetlen dolog hogy a te neved meg ne
mocskoltafsék ez hir halva. Így káromlá-meg Rablaké
fokuttal, de kiváltképpen ama' szavában a' felséges Ur*
2. Kir. 18. *Istennék nevét: Kicsoda mind a földön lévő Istenek között,
v. 39. ki meg-szabadéhatta volna az ő földét az én kezemből, hogy*
- El. 37. 10 *a' Jehovais ki szabadéhatná Jerusalemet. Így maga-is az
Assyriai Király Ezechiasra valo ez izenetiben: Meg ne
csaljon tégedet a te istened, a' kibén te bizol. Mellyet a' töb-
bivel együt, minémő nagy szidalom és szörnű károm-
lás gyanánt vött légyen Isten, meg-tetszic az ő szent Fel-
sége szavaiból, mellyel izene az igen meg-rettent Ezé-
chiás Királynac: Kit szidalmaztál-meg (fordétván beszé-
dét az Assyriai Királyra) és kit gyaláztál-meg, s ki ellen emel-
ted felszódát? kétség nélkül az Izrael szent Istene ellen. Hi-
szem nem csak meg-kettőzödött, hanem ugyan meg-
bokrosódott szív fájdalom, midőn az Isten Anyaszent-
egyházának szerencsétlen állapotokban efése, s-forgáfa,
a' kegyetlen gyűlölknee nyelvekre akad!*
- Cap. 19. *Második, a' mi ellen ilyenkor a' káromkodás e'fik, az
22. &c. Igaság maga, a' jó ügy, Isteni vallás. Mely ellen-is, az
előbb említett gonosz Rablaké, mint fel-tátotta vala
száját:*

száját: *Hogy ha azt mondgyátok (az Isten-féle Királyra izen vala így) a' mi Istenünkben bizunc: nem azé az, a' kinek magafságit és oltárit el-rontotta Ezechias, és mind Judáhnak, mind Jerusalemnak meg-parancsolta; ez oltár előtt imádkozzatok Jerusalemben.* Mint ha mondotta volna: Hamis istentelen vallás az, mellyet Ezechias bé-hozot, nem áldja meg soha a' Jehova: ezért vagy az ő nehéz keze rajtatok! Oh duplás nagy keferőség! Harmad rendben magoc az Isten igaz Hivei vanna, kiken ilyenkor a' káromlás esik. Azt mondták Dávidnac a' nagy infégben, az ő ellenségi, hogy az a' nyelvekre akada: *Nincsen ő néki szabadulása az Urtol.* Mint ha így szollottac volna: elhagyta az Isten, el vétte mint istentelent. Sémei-ismely rúttul szidalmazza s-káromlya vala őtet, Absolon előtt futtában: *Neki, úgy-mond, no ki te vér szópó istentelen ember! Vísza adják bizsem a' költsönt etc, má a' nyomorúságoknak közepette vagy, mert vér szópó vagy!* Kinek lelke nem fojlódnék-meg ilyenkor, az őízve csomolykozott fok keferűfégen!

3-dik Ok. Mert még a' magunk pártján lévő Jók közöl-is (mint fellyeb rebesgetém) ezen igen meg-ütköznek; és vagy meg-állapodnac meg-lankadnac az igaz joban; vagy némellyek ugyan hátra-is álnak. Mit jelent vallyon édes Idvezétönc, ama' kövecses földben esett mag-nak példáján, hogy tudnia-illik, *fel nevededvén az, mi helyen a' Napnak hűsége meg-sütötte, el-hirvadat?* Maga megmagyarázza; tudni-illik hogy sokan, a' kik az igafságot bé-vötték-is, e féle nehéz állapotoc késértetek találván őket, el-szakadtanac az igafságtól. Terhesek erre mind a' régi s-mind az ujabb példác. A' Machabeusok idejében,

2. Tög. 18
v. 22.

Solt. 3. 3.

2. Sam. 16
v. 8, 9
&c.

Matt. 13.
5, 6.

2 Mach.
5. & 6.

- ben, rettenetes nyomorgató üldözés támadván a' szegény Sidók ellen, meg tiltatéc a' Sidó Isteni tisztelet, a' szentséges Templomot is el-vévék tőlők, s-ilyen *Edictum* adának-ki, hogy valakik a' Görögöknek rendtartásokra (pogány bálványozó vallásokra) nem hajolnának, meg ölettetnének. Melynek mindjárt példáját is mutaták. Mert hozának elő két Afzszonyi állatot, kik gyermekeket Sidó módon környül-metélték vala az *Edictum* ellen, csecsekre fel-akasztott s-meg-fulasztott édes magzatjockal együt, kiket a' város uczáin alá s-fel hordozván, végtére a' kőfalokon taszigálác nyakra főre alá. Ugyanackor, sok nép a' közel valo barlangokban futván, hogy titkon a' Szombatot meg-idlenéc; fülökben esék ez a' Hohérokna, rájoc küldénec, és környül vévén rájoc gyujtác a' barlangokat, és így perselék-meg oket. Azt jelentia a' Historia-író, hogy annyira meg-rettent volt a szegény Sidoság e' szörnyű kegyetlenségen, hogy senki a' szombatot meg-tartani nem mérészlette; Sőt csak Sidónak-is nem merte magát mondani senki: Christus Urunc idett, tulajdon maga jelen-létében, a' maga tanítványi mint járának? Alig foghaták-meg a' **Matt. 26.** Mestereket, *el-futának mellőle s-foda hag yák őtet.* Az ultától fogva való sok üldözéseis, kiváltképpen amaz nevezetes Tiz öldöklés, és az Antichristus igája alatt, menyi sok teméntelen ezer keresztyéneket szakasztot-el Christustól? Illyen szörnyű káros, az Isten népén forgó sok romlás, mind maga s-mind ki hirhedése annac a' gyűlők köziben. Innen lőn régen, s-cz ok indétá Istent, **Exod. 13.** hogy midőn Ægyptusbol az ő még igen gyenge Népét **v. 17.** ki-hozná; nem vivé az által uton, *mert az Ur* (igy szol az Isten

az Istennek lelke) azt mondgya vala, né talám meg-banja ez nép hogy Egyptusból ki-jött, ha látándgya a' hadakat, és hátra-tér. Késérű nagy méreg-kár!

4-dik Ok. Ha kik az ellenség közzől az igazságnak hírét halván, mivel ezt mondgya Salamon amaz ö-könyörgésében, hogy azok közzől is az Isten hírére el-sjönnek imádkozni a' Jerusalemi Templomban; a' kik mondom az ellenség közzől így fel-indulnának is lelkekben; a' Hiveken esett nagy romlásnak, a' Gyűlölők nyelvekre akadott, és azt veszedelmes költéfeckel ki-terjesztett hírén meg-űtköznek s-hátra térnec. Mint minden idő-béli példák; a' majiak-is ezt a' jóknak nagy szivek fájdalomára mutogatják. Ugyan-is ha az jók közzül-is, a' kik már meg-tértek, oly sokakat meg-tántorét ez, mint az első s-harmadik Okokból meg-értők; mentül inkább azokot, kik még csak rá-gondolták volt a' meg-terésre magokat? Nem oknélkül Nem kicsiny öregbülése tehát, az Isten népe sralmának a' nagy romlásokba, s-keserűségéhez keserűség aadás, midőn az nem csak meg-esik rajta, hanem egyszér s-mind, Gyölölőinek s-rajta, kaczagoinak szájokban is akada.

Menyünk a' Hasznokra. 1. Meg-feddetnek itt Elsőben amaz fa természetű emberek, a' kik e'féle szomorú állapotján az Isten Israélének, ingyen meg-sem illetődnek, hanē úgy viselik magokat, mint ha semmi gondjok nem volna. Minemő emberek mindenkor bővön találtnak az Isten Anyaszentegyházában. Illyenek voltak azoka' kikről ám Amos panaszolkodik, kik mikor a' Joseph háza meg-romlott, s-azon egy szivel lélekkel meg-kellet volna szomorodni, sőt ugyan meg-betegedni lé-

B 3

lekben,

1. Reg. 3.

41.

Hasznai.

1. Uf.

Amos. 6.

4. 3 & 6.

lekben, még vigan laktanak; mint im e' mi maga-fele-
dett, és végső romlására vigafággal s-tombolva közelítő
nemzetünkben-is nagy fokban. Másodszor, még feddet-
nek a' kik nem csak ilyen kő szivűek, hanem egyszer s-
mind közönséges veszedelmeknek hírét még magok be-
széllik, s-ha kik az Gyűlölők közzül nem érenék is, ők
akasztják nyelvekre, és vajha nem izgatnák-is alattom-
ban azokat, mint ama' gonosz szomszédok, az Edomi-
ták az Assyriusokat, az Isten népe ellen. Illyenek voltak
Eliasib tulajdó a' fő pap, és az ő házából valok foká Nehe-
miasidétt, kik az Isten akkori Anyaszentégyházának leg-
gyűlölségesb s-ártalmasb amaz gonosz akaróival Tobiás-
fal és Sábállattal, német vetvén, fogorságot szerezvén,
az Isten Israclének minden állapotit nyilván valová töt-
ték néki, s rájok ingerlették őket. Minek a' jelensége ez
de nem közszűllők valok; nem élő tagok a' titkos testben,
mely az Anyaszentégyház: egyéb ként a' többekkel egygüt
bánkodnának; hanem ki-szárattak; sőt igazán kebelbéli
kigyok. Mit kell fejekre várniok; meg-vagyon ott A-
mosnál, ismét Abdiáinál; de kiváltképpen Eliaínál, Ki
azt mondja hogy ő hallattára meg-efkútt a' Jehova, s azt
mondta: *ne éljek én, ha ez hamiságok meg-bocsáttatik,*
valam ig mind meg-ölm őket.

2. Uf. 2-dik Hafsza Valóságos magunkban szállást, s igaz
meg-szontyolodást, szivünc meg-csését szerez e' Tanu-
ság mi bennünk; gondollyuk-meg csak veszett állapo-
tunkat. El halgassam bár a' régieket: neszolák Varnánál
Romániában, ez előtt 215 éltendőkkel, esett szomo-
rú romlásunkrol, Amurates Török Császár miat, kivel
akkori

akkori Királyunk *W Ladislaus*, a Pápa Követének ősztonőzéire, igazság kívül a' frigyetfel-bontotta vala. Melyről is illy keserves *Epitaphium* irt volt egy jámbor Poëta

Romulidæ Cannas, ego Varnam clade notavi:

Discite mortales non temerare fidem.

Me nisi Pontifices iussissent rumpere fœdus;

Non ferret Scythicum Pannonis ora, jugum.

Mellyet illyen Magyar *Strophaban* fejezek én ki:

Romaiak Cannast,

A Magyarok Varnát

Jól meg-festék vérekkel:

Tanulj minden innen,

Szörnyő hit szegésben

Ne leledzél senkivel.

Izgága ha Pápa

Hazánk, nem lesz vala,

Birnánk most is békével.

Ne emlekezsem régi siralmink meg-ujításával, Mohács veszedelméről is, mely eset ez előtt 130 esztendővel holot ama' nagy reménségő jo Lajos Király, az urakkal és nemességgel oda vesze; s-oda az ulta Nandor Fejér. Vár, oda Buda s-nagyrészént Hazánknek a' javai: el-halgassam a' fok Tatar-jarást, az 1566 esztendő-béit, a' 1594 esztendeit mikor Husztnál ki-jöve; s-egyéb fok pusztulásit ez siralmas Hazának; el-halgassák s-felejsék mődő minden régibb romlásokat: csak a' mik e' leg-kőzelebb el-mult két esztendő 1657 1658 alatt esének rajunk mikor leg-nagyobb dicsőséget várnánk, azokra vesűk szomorú gondolkozásinkat. Felkerekíteté hiszē az igaz ítélő Isten magunkal vigan és serényen siralmas romlás-

romlásinknak utait; mert az Ő utait keresni nem akartuk, hanem *ki-vetők nyakunkból s le-rázók rollunk* negédesen a Király Christusnak gyönyörűséges igáját, s mind *é köteleit* (mellyekkel magához vont volna) nem tudatlanságból s hirtelenkedésből, hanem *szánszándékos tanácsból, mellyet forraltunk fujtunk, mi és a mi Fejedelmink, rutul el-szag gatók.* Lengyel Ország, a' hová mint egy mézár-székre úgy vonatánk, nemzetünknek egy jó részét tűzzel vassal meg-emészté! más leg-nagyobb és jobb részét táborostol, a' kegyetlen Tatór hajtá csorda modon-el, a' meg-síráthatatlan rabságra! Az után mindjárt, ugyan azon dühös nép, a' Napkeleti másik Oroszlánnál és sok gyűlevéz népekkel, mint a' sűrű por, édes lako honnyunkban-is ránk útvén, annál-is inkább prädát veté-nek édes Nemzetünkben! valamint kevély szájakból ki-ment volt, véneinket le-vágák, csecsemő magzatinkat fegyverre hányák, szűzeinket és Asszonyi állatinkat ru-tul meg-fergettetvén, nevedékeny édes gyermekinkel Ifju népeinkel és erős Férfiainkal egyetemben, eb-mo-don porázra fűzvén vitték-el a' holtig valo kemény rab-ságra! Lako helyeinket, szép házninkat, paloráinkat tűzzel meg-égetvén, a' széllel fujtatak el. Veressék még a' kő falak, piros a' föld a' mi vérünkötől, az égi midarak, a' vadak és az ebek meg-hizakodtak, meg-dühöttek a' mi holt testeinken! bűdössék az ut félek az el-senyvet tagok miat! Oh meg-síráthatatlan keserű idők, mellyekre jutánk. Bezzeg nem úgy kezdé a' mi hajdan fényes és vig, most már gyalázatra fordult szomorú állapotunk for-gani, mint az Ahasverus Király Udvaráé. Nem vala ab-banszabad, még a' ki leg-belső ember vala is, gyalázkön-tőben

Est. 4. 2.

tőiben s-sákban bé-menni; Mi rollunk penig, im le-nem
 szakadhatnak a' fok feketeposztok, és a' kormos vásznak!
 Az Udvaroknak el-költ régi fényességek gyász szinnel
 tölték-bé! feketék szennyesek a' Palotáknak falai! ésmi-
 den szege-lyukakban csak a' fok síralmak! Ugy jártunk,
 jaj bizony ugy jártunk! mint ama' Nabuchodonozor.
 éigig nevedet, s-minden, felé széleslőn ki-terjedt
 gyümölcsös ékes nagy Fája: melynek ágai között lakoz-
 nak vala az égi madarak, alatta penig a' kőlömb külölmb
 féle tok Vadak legelnek vala. Azonban szó adaték az ég-
 ből, nagy kiáltó szó: *Vágjátok-le ugy mód ezt a' fát, vago-
 dalljátok-el ágait, hincsértek el leveleit. és gyümölcseit hányá-
 tok széllyel; mennyenek bujdosásában az égi madarak ágai köz-
 zül, és a' mindēféle vadak ofzohják széllyel, alolla a' fűvekre.* Oh
 így esék, így esék a' mi szép fel-nevedett, el-ágazott
 bugázott árnyékos nagy Fánknek, dolga! Oh mely hir-
 telen le-vágattaték az! oh mint széllyel hányattának
 annak levelei és gyümölcsei! Oh szép hajlékban s-ár-
 nyékban békével nyugvó szegény mag'ar nép, meg-kez-
 dél hiszem már ofzlani, s-félő hogy ennél-is inkább meg-
 ne ofzoly s-fogy! Vajha a' nagy kegyelmő Ur Istennek
 szive még meg-efnék a' meg hagyott tőrsőkön! hogy
 még egyszer a' fel-épülne! vagy a' mint a' szabados csele-
 kedető bölcs Urnak teczik; hogy szomorú időnk meg-
 ujlana, mint ez előt vala.

2R. 4. 28

Dan. 4. 7.
8. 9. 8cc.

Nullum malum solum, a' Deák köz-mondásként; egy
 nyavalya sincs maga. Ihol még-is kezében fel-huzva pe-
 nig, a' menybéli Vigyázónak éles fejszéje, hogy még a' cse-
 metéket-is jaj ki-vágja s-vagdálja! Ihol ez két holnap alatt
 minémő csapást-is tőn ismét Isten! Minémő Ofzlopo-

Dan. 4. 10

C kat csak

kat csapdosa ki hirtelen halállal közzölünk! Oda e' napokban *Kun István, Veszélenyi Sigmund, Becski Susanna, Tekéntetes és Nagyságos Uri* rendek; Oda *Nagy Mihályi Gábor, Bánfi György*, s im ez szomorú szelvényében előtünk fekvő *Ibrányi Ferencz*, mindnyájan nag tekintetes, és e' veszett időkben, meltyekre jutánk, felette igen szükségés Uri Fő emberek; kiket az irigy halál csak nem egy csapással vágá ki, a' meg-holtak rendiben, közzölünk! Innen láttjuk, hogy még sem alutt meg az Isten fűtől-gő haragja; s félő, ha még is igaz meg térésünket halogattjuk, hogy ennél is inkább néki negerjedjen, míg mind meg nem emézt bennünket. Könnyű ollyak az idők, most profétálni! Ezentől olly lelki testi inség követhet bennünket, vak a ki nem láttja, hogy az fogjuk mondani: boldogok a' kik meg-holtak; boldogok azok is, kiket a' pogáyság fegyvere emésztet meg; sőt azok is boldogbak, kik annak tömlőcze fenekén, a' vasak és csin-cserek közt sohajtoznak! Anyira jutottunk, hogy csak az egy Isten orvafolhatja dolgunkat!

De a' mi mind ezeket meg tetézi; ki ment mind ez sok romlásinknak hure, szájokban vagyon, körös körös környül, Gyűlölöinknek. Fő csovalással kaczagják ezt s meg-lótrék örömét Gáthban, Egren, Budán, *Nandor Fejér váratt, Constantinápolyban, Krimben*: tapsolnak ezen a' mai *Philistaeus* nagy rendek öszve gyülekezvén, s nagy áldozatokat térsnek az ő Istéeknek Melly dolog látva, a' Kőtség-isdicséri mit *Sansó* veszéskor, az ő Isteneit, vigá és nagy örömmel Afkelő ucaibā kűrtölneke ezen, s még az Afzizonyi állatok is tanczot járnak: *Comediákban, példabeszédben* költ dolgunk, s mi vagyunk mindenüt a' mulato beiféd,

és ujsá

Judic. 16.

23, 24.

és ujságok! Nagy Ur Isten! mint el-kunáznak már ezen, a' kik minket testünkben, lelkünkben kergettek, sezer-szerte inkább meg-keményednek ellenünk! Oh a' te tisztaságos dicső szét neved kátomláfokat hall, s' hallott-is már, a' mi alkalmatosságúkal! Tsuffá Lőttünk mind magink, s' mind vallásuk! Immár jó nagy Isten, meg-gyengül ezen sok te bēned bizakodó sziv: sok lelkek meg űrköznek s' talám el is pártolnak tőlled! Alig Urā, alig, ha még a' te szived szerént való Dávididnak is labok, e' miat meg-nem iszomodnak! Ha kik mind Pogányok s' mind egyéb ellékező Felek közzül, a' te nagy nevednek, hatalmas karodnak, s' egyéb köztünk lakosoknak fénlő jegyeinek hírére, meg-indultanak vólt-is, hogy el-jöcnek, és velünk egy Lélekbē imádjanak régedet, már (igy romolvā mi) hátra térnek, és ānyival ikáb meg-keményednek!

Meczünk hát tovább s' mit teszünk? (E' lészen mára' **3. U.**
3-dik Haszon) Stoicufokká leszünké, néki keményedvén mint a' kő, hogy se gonoszt, se jót ne-érezzünk? Pharahókká együnké, kik rágulván a' csapás rajtunk, meg-int a' mi Istenünkkel-való uj-vonásra térjünk víziza? Saulok Legyünké, kik nagy veszedelmünkön való bánatunkat s' *melánkolizinkat*, lant pengetéssel enyhécsük? Vagy inkább Epicureusokká; kik látván hogy nincs reménség emberi mód szerént, szabadulásunk felől, azt mondjuk: *Együnk igyunk, hólnap meg-haljunk?* Ha Stoicufokká, érzéketlen kővekké leszünk, *meg-utáljuk a' dorgulást*, semmire tartván azt, Isten parancsolatja ellen; többek és nagyobbak esnek rajtunk: mint a' vakmerő kemény Gyermecken, kinn a' veiztő nem fogván bortal fenyegetik; a' sem használván, meg-esik hogy hohér.

Exod. 8.

32. &c.

1 Sam. 16.

24.

Ef. 22.23.

Prov. 3.

11.

kezére kellyen. Pharahokká se legyünk, mert ugy-is több több romlás követ, végre osztán mint az, a' végső veszedelemnek tengerében meüünk. Saulként, ha rajtunk esett romlásunkon valo bánatunkat, lajt hegedű szoval, s egyéb világi mulatságokkal üzzük; annyi léfzen mint a' forro hideglelésben a' jeges víznek itala; mely egykevefésé hűvösét; de nagy hamar kérszerte nagyobb hévféget s izomjuságot szerez. Nem volt Saulban is ennél kedvesb párnája a' gonosz Léleknek, noha egykevefésé szünni láttatot. Végezetre, Epicureusok se legyünk, hogy nem látván semmi rend szerént-valo modot szabaduláfunkban, el hagyuk magunkat, s zabárlodásra vetemedgyünk: mert annál inkább néki busztjuk a' meg-haragutt Istent. Hallyuk micsoda sententiat módatot Ő szét

Uf. 22. 12. Felsége ez ilyen emberek ellen, Esaiás által: *Mikor a'*
13. 14. *Seregeknek Ura Istene, hijna titeket akkor az időben, sírásra, jajgatásra, magatoknak meg-kopaszítására és gyász ruhában-
 való öltözésre. Imé öröm és vigasztala, ökröknek le-vágása-
 ---- ezt mondván: Együnk igyuk, mert holnap meg-halunk. Es ez a' Seregeknek Istenének fülében ment; Bátor ha meg-bo-
 ssáttatik néktek ez hamiság, mig meg-haltok &c. Ez esik rajtunk, ha magunkat eszünkben nem veszfűk. Hát mit mivelünk? Im előttünk ez Isten panaszszában az or-
 vosság. Vegyük eszünkben az illy izomorú alkalmatos-
 ságokkal mire-hivattatunk: sírásra ugy-mond, jajgatás-
 ra &c. az az e'féle nagy rómlásnak szivből fájlalására, és mélységes magunk meg-alázására, s-Istenhez tökéletes szivel valo meg-térésre. Hallyuk a' szánakodó, s-hamar meg-eső szivű Istennek maga ajánlását Jeremiás által:*

Jer. 18 7. *Ha szollok a' nép ellen és az Ország ellen, hogy ki-gyomlálom,*
 meg-rom-

meg-rontom és el-vesztem egy szem-pillantásban. Ha meg-tér
 az nép a gonofságból, mely ellen szollottam, én-is meg-bá-
 nom a gonoszt, melyet el-végeztem. Vala, hogy ő ellene csele-
 kedném. Ne légyen, oh a nagy Istenért ne légyen többé
 helye köztünk a' Prophéta ama' panaszszának: *Uram,*
meg-verted őket, de nem bánkodtak! meg-ernéztetted őket,
de a dorgálást né akarják fel-véni, az ő orszájak keményebb volt
a' közsiklánál, nem akartak meg-terni. Ne kellyen, az ir-
 galmafságra igé kész Ur Istenek vég-képpé orczázni mi-
 ket, nagy szive fájdalmával, mint vakmerő Judaht ré- Es. 1. 3. 6.
 gen: *Mi az oka, hogy mennél inkább ostorozlak, annál inkább &c.*
nevelitek a' bűnt. Imé minden fejet el fogot a' betegség &c.
 Deoh szegény el-fojlodott s-bágyadot Lélek! azt mon-
 dod talám: Elein kellett volna ezt mivelnem, mikor
 még csak fenyegetet Isten sűrűven, mikor még e' ve-
 szélyekben nem estem: akkor volt volna akkor a' meg-
 terésnek ideje, s-az Isten elébb meg-hallott igéreti is így
 tartja: meg-élet már rajtam a' minck meg-kellett esni;
 késő az immár! *Felel.* Vajné késő! Ahő a' Maaiche Királ'
 példája; ki soha témi jo intést a' jo állapotokban bé-nem
 vévén, s- semmi menydörgő fenyegetésekre meg-nem a-
 karván jobbulni; rá hozá Isten az Assyriai Király seregét, 2 Chr. 33.
 kezekben adá, kik meg-kötözvén őtet két atz-lánczal, 13. 3. &c.
 el-vivék Babiloniában. Kihitte volna hogy e' Király in-
 nen ki-szabaduljon: bizony ha valakit a' maga Lelke
 kiztetethette őtet s-az őrdög, hog' csak hag'a halni már
 magát, meg-se gondolja többé hogy könyörületességre
 indulna az Isten szive hozzá! De más képpen gondolko-
 dék, cz az annak előtte szó fogatlan maga hitt gonofs;
 s-most már a' kelepceében, feje alá sűrűllet meg-hulla-
 modott

v. 12. 13. modort Kiraly. Illyen bizonyoságot téfzen az Isten Lelke feleltle: *Mikor penig volna nagy erös fogságba, az ő Jehova Istenéhez fel fuházokdek, és magát igen megalázá az ő atyáinak Istne elöt. és könyörge néki. Mi telik belöle? Megkegyelmeze a nagy kegyelunö Isten néki: és meghalgtván hönnyörgését, meg-hozá ötet (oh reménség felet-valo nagy irgalmasság!) meg hozá Jerúsáleben, az ő Országában. Ki hitte volna hogy ama' fellyebb emletett, hajdan magas és mezfizére ki-ágazott, de az után hirtelen rutulle eset nagy fa a' Nabuchodonozor, olly alá valo baromi állapotra vettetvén-ki az emberek közzül, fizintén hét eiz-*

Dan. 4. v. tendecig; valaha esmét fel-vétettett, s elébbeni Királyi nagy méltóságba bé-állattartott volna? *Nincs Istenél sem*

Luc. 1. 37: *beszéd lehetetlen.* olvasd-meg e'béli nagy kegyelmességeröl Istennek, az ő szép maga ajánlásit, mellyeket tört az ő népének Levit. 26. v. 40. &c. Meg-ládd ez igéreteket, ez szép példák még fel-ebreztik ezüggedező hitedet, hogy szivet vévén, tellyes bizodalómal mérj, fegyhetetlen meg terés által az irgalmasságnak ajtaján zörgetni, mig meg-nyittatik az. Ha ezt cselekedszük, szivünkben adja még Isten, hogy nagy lelki vigasztalással mondjuk Eddu-

Mich. 7. *dolgarsuk ama' Micheás szép éneket, mind ket tempusban*
 5. 9. *Ne örülén ellenségem, mert noha el essem de fel kelek. Mikor a' setétségben üléndek is, az Ur leszén nekem világosságom. Az Ur harag jár hordozó mert vétkezte ellene mind addig, mig meg látja az én peremet, és igaz törvént téfzen ennekem, ki-viszén engem a' világosságra, hogy meg-lássam az ő igazságát. In praterito perfectó is conjungaltatja még ezt Isten (ha meg terünk) veünk, így: Ne örülén ellenségem, mert noha el essem vala, de feleköltem, setétségben-ültem, de meg-világo-*

világosította az Ur az ő Orczáját rajtam. Az Ur baragját hordoztam, mert vértkeztem ellene, de meg-látta peremet, törvént tőrt ennékem, ki-vitt a világosságra, s meg-látatta velem az ő igazságát. Oh Uram vérraízd-fel hamar, sok siralmas gyászszink után, ez kívánatos naponkat! Légyen! Légyen! Ugy Légyen!

EZ siralmas Tanétást, Istenben boldogul ki mult néhai Tékéntetes, Nemes és Nemzetes Ibrányi Ferencz Uram utolsó tisztességének meg-adása közben tévém. Ki, ki volt se mint holt-meg, rövideden haljatok meg.

GENEALOGIA.

VOlt el: régen egy Ibrányi Lőrincz nevű Fő Ember, kinek voltak két Fiai, Lukács és Lőrincz. Ez Lukácsban kezdett hires neves lenni az Ibrányi Fámilia: élt ez ének előtte háromszáz esztendőkkel, Károly Király (ki Bartfát fundálta) idejében, kinek szemeláttára, mint ez becsülletes Nemzetnek *Original* Leveleiben fel-találtatik, halálos bajt vijt; Bajnakja meg-halván, ez penig meggyogyulván. Ezért a' derék vitézségért Károly Király ujab dőátioval adta Ibrát e' Nézettségnek, több Jóságokkal öszve: Egyéb sok emlekezetes vitézi cselekedeti is voltanak ez Ibrányi Lukácsnak, mint azon Királynak *Donatioiból* kietetzik. Minémő Agakon terjedett tovább osztán sok ideig e' becsülletes Nemzet, *distincte* nem adták kezemben; hanem csak e' jegyeztetik meg-fejölle, hogy sok Fő Emberek származtanak légyen e' től, némellyek közzüllők Budán a' Királyok Udvarában szolgáltak, volt közzüllők Váradi Pülpök-is. Alább osztán

1540 elzúzó tájban, a' többi közöt nevezetes volt, *Ibrányi Miklos*, kinek Fiai voltak, *Bálint*, *Ferencz*, *János*. *Bálint*nak Fia, *Pál*: ki-is deficiált. *Ferencz*nek ki Öreg *Ibrányi Ferencz*nek neveztetett, Fia *Miklos*, ez-is deficiált, fiágon; hanem maradtanak négy Léányi, kikről ma is, fok dicséretes Nemes Familiak Anyai ágról virágoznak. Az emlétett nagy *Ibrányi Ferencz*, igen szép s nagy experientiaju ember volt, törvényekben, követtségviseleésben, a' *Báthori Uraknál*: mellyért végtére *Vise Judex Curiae*-is tétetett volt, s viselte is azt a' méltóságos Tisztet. *János*nak, ki-is Nagy *Ibrányi János*nak neveztetett, Fia volt *Ferencz*, ez-is derék vitéz ember a' felső *seculumban*, *Rodolphus Császár* idejében. *Boszkai Fejedelem*nek ezen *Ibrányi Ferencz Fő Capintánja* volt, kivel is véletlen halállal együt holt-meg, *Ferecz*nek Fiai *Miklos*, ki deficiált, és *László*: *László*nak Fia **FERENCZ**, e' *Christfűbá* ki-múlt jó akaro Urunk, kinek teste előttünk fekszik. Az Anyai *Genealogia* így vagyon. Volt egy *Kornyis Dorko*, a' Méltóságos Nagyságos *Kornyis Familiabol* valo, kirül valo a' *Ruszkai Joszág*: kinek leánya *Golopi Anna*, kijé volt a' *Golopi Joszág*, *Golopi Annának* Leánya, *Docsi Anna*, *Docsi Ferencz*nek (ki *Cassai Kamorás* volt) Leánya. *Docsi Annának* Fia, *Ibrányi Ferencz*, a' kinek hideg Tetemi felett kesérgünk. Ennek Születése lótt 1620-ben, 12-dik Apr. Tanulta a' *Pataki Scholaban* dicséreteffen, holot vallásában-is jó fundamentomat vetet. Onnan ki-kelvén, commendáltatott b. c. idős bik **RAKOCI GYÖRGY** nagy híró nevé kegyes **FEJEDELEM** Udvarában, holott a' külső dolgokban szép experientias-is szerzet magának.

Házaf-

Hazafságra való időt érvén, jegyzette volt-el 1640-ben 10 Junii, *Bárius Katát*, Bárius Demeter. Leányát, ki vel élt hat éltzendeig. Aldotta-volt-meg Isten ettől, egy Leányi Magzattal *Ibrányi Annával*, kit hajadon korában imé árvaságra-is hagyot. Házafodot-meg másodszor 1648-ben, 24 Febr. vévén-el Nēzetes *Desőfi Clára* Asszonyomat, ki Koporfőjára burulván, szerelmes Férijét zokogja kesérvessen. Élt ezzel tizenegy éltzendeig: születetvén tőlle őtt Gyermeki: háрма meg-holt; ketreit még Isten meg-hagyta, ugy-mint *Ibrányi Jánost* és *Ibrányi Lászlót*: kik-is szomorú édes Anyokkal egyűt kesérgik szerelmes Attyokat, neveletlen árva állapotban. Igy midőn élt volna két holnap hiján negyven éltzendőket, sok kesérvés nyavalyái után, rōlando testének sátorát, szakadatlan sűrű könyörgések, és Istenhez való buzgó fohászkodások közöt, szerelmes Házastársának, neveletlē édes árva Magzatinak, el-felejthetlē gyászszokkal s károkkal le-tőtte, 1659-bē 22. Mai. lelkét igaz hittel annak kezében commendálván, a' Ki adta volt azt.

Nagy kárt, valoban nagy kárt vallottunk e'ben mi magunk-is: elsőben-is Te, oh romlott, s szolgalatodra-valo Haza fiakban felette meg-fogyatkozott édes Nemzetünk; de kiváltképpen abban, igaz Vallásunk, Ecclesiák, és Scholák! Ez az ő Vallását, nem csak sziből, hanem valósággal; nem valami imigy amugy s zagyván, hanem az ő tisztaságában igyekezte tartani, valamint a' Helvetica s-laját magunk Confessioiban, Szent Irás szerént ki-vagyon adva: nem viseltetvén ebben semmi világi tekintetektől, minévők az eberi méltóságok, sokaság, szokás, régiség, kedvetlenség, gyalázat, üldözés, s-

zés, s többféle szem-fény vesztési e világnak: melyek nagy sokaknak, temérdeki hályogúl vonodván szemek fényére, nem láthatnak, s nem is akarnak látni miattok. Segéllerte ereje szerént, s elő-vinni is igyekezte az Isteni tiszteletét, valamivel tudta: úgy mint a' hol s mikor kivántatott, mellette való ki-keleléssel, vetekedéssel, s egyéb oltalommal is'. Fáradságát, menyire nyomorult egészsége engedte, sőt költségét is nem izáta attól; melyről az Ecclesiák, Scholák, nevezet szerént a' Sáros Pataki, s maga tudos, s idegen országokban bő költséggel taníttatott *Alumnusi*, s egyebek is bizonytságot tehetnek. Nem halgarhatom el, a' felső el-múlt éftendőbéli nagy buzgóságát is, melyet sokunknak file hallattára, szeme láttára mutatott az Ite dicsőségéhez, boldogtalan, noha végeibē elég boldog, megkülöndődéseknek s hányodásoknak istenes le-szállításokban: melyben sokak felett menyit munkálkodott, menyit cselekedet s virt-végben igaz szível, senki kérése s hagyása nélkül, velem együt bizonytságot tehetnek a' kik azokban az kedvetlen *Actus*okban forgottanak. Mellyet minémő neven vőtt légyen, az ő nevé-
 Sid. 6. 10. hez- való buzgóságban győnyörködő, s arrol soha el-nem felejtkező Ur Isten; most érteti s érezteti már velle menyben.

Bé-rcesztem beszédemet, a' Dávid amaz Aldásával, mellyel meg áldotta vala a *Jábes Gileáditákat*, hozzájok bocsátott Kővetek által, amaz oda-fel-émlétt buzgóságos cselekedetekért, mellyet mutatának Saul, és ānak
 2. Sam. 2. Fiainak holt testekhez: *Aldottak vag yrok* ugymond, az
 v. 5. 6. *Urtól, kik ezt az irgalmaságot cselekedétek, a ti Uratokkal, a' Saula*

a' Saullah, hogy el-temettétek őtet. Annakokáért mostan az Ur
 cselekedjék veletek irgalmaságot és igazságot &c. En-is azt
 mondom s-ezent kívánom, Christusban el-költözöt be-
 csöppet IBRANYI FERENCZ Uram özvegye, s-
 neveletlen édes Arvai képekben, Istennek jelen-lévő
 Serege tinétek: *Aldottak legyetek a' Jehovától, kik ezt az*
irgalmaságot cselekedtitek, hogy ti ennek jó akaró Baráti,
 s-Szomszédji, leg-közelebb édes Atyafiai és Rokoni;
 jó akaró Barátotoknak, Szomszédotoknak, és Atyáto-
 kfiának: Egyházi Rendek s-Scholák. Patronustoknak:
 Szolgai és Jobbágyi jó Uratoknak, meg-hidegedett tete-
 mit el-hoztátok ide az ő Eleinek Temető helyekben, s-
 már mindjárt él-is takarójátok tisztelességgel:

Aldottak legyetek mondom, a' Jehovától:
annakokáért mostan a' Jehova cselekedjék ve-
letek irgalmaságot és igazságot! Amen!

V É G E.

Rk 4171/1983
 MAGYAR
 TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
 KÖNYVTÁRA

zés, s több eféle szem-fény vesztési e világnak: melyek nagy sokaknak, temérdeki hályogúl vonodván szemek fényére, nem láthatnak, s nem-is akarnak látni miattok. Segéllerte ereje szerént, s elő-vinni-is igyekezte az Isteni tiszteletét, valamivel tudta: úgy-mint a' hol s mikor kivántatott, mellette-valo ki-keleffel, vetekedéssel, s egyéb oltalommal-is'. Fáradságát, menyire nyomorult egészsége engedte, sőt költségét-is nem izáta attól; melyről az Ecclesiák, Scholák, nevezet szerént a' Sáros Pataki, s-maga tudos, s idegen országokban bõ költséggel taníttatott *Alumnusi*, s egyebek-is bizonyoságot tehetnek. Nem halgarhatom el, a' felsõ el-mult elztendőbéli nagy buzgóságát-is, melyet sokunknak file hallattára, szeme láttára mutatot az Ite dicsõségéhez, boldogtalan, noha végeibõ elég boldog, megkülöndécséknek s hányodásoknak istenes le-szállításokban: melyben sokak felett, menyit munkálkodot, menyit cselekedet s virt-végben igaz szível, senki kérése s hagyása nélkül, velem együt bizonyoságot tehetnek a' kik azokban az kedvetlen *Actus*okban forgottanak. Mellyet minémõ neven vött légyen, az ó nevé-
 Sid. 6. 10. hez-valo buzgóságban gyõnyörködõ, s arrol soha el-nem felejtkező *Ur Isten*; most érteti s érezteti már velle menyben.

Bé-rcesztem beszédemet, a' Dávid amaz Aldásával, mellyel meg áldotta vala a *Jábes Gileáditákat*, hozzájok bocsátott Kõvetek által, amaz oda-fel-émlétt buzgóságos cselekedetekért, mellyet mutatának Saul, és ának
 2. Sam. 2. Fiainak holt testekhez: *Aldottak vag yrok* ugymond, az
 v. 5. 6. *Urtól, kik ezt az irgalmaságot cselekedtetek, a ti Uratokkal, a' Saula*

1. Annakokéert mostan az Ur
 és igazságos Úr. En-is az Úr
 Christusbán el-költözöt be-
 ENCZ Uram özvegye, fi-
 kben, Istennek jelen-lévő
 gyetek a' Jehovától, kik ezt az
 gy ti ennek jó akaró Baráti,
 édes Atyafiai és Rokoni;
 nszédotoknak, és Aryatok-
 Scholák. Patronustoknak:
 knak, meg-hidegedett tete-
 nek Temető helyekben, fi-
 ok tisztelességgel:

ondom, a' Jehovátiúl:
 Jehova cselekedjék ve-
 zasságot! Amen!

G E.

Rk 4171/1983
 MESTYÁN
 FUDOMÁNYOS AKADÉMIA
 KÖNYVTÁRA

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

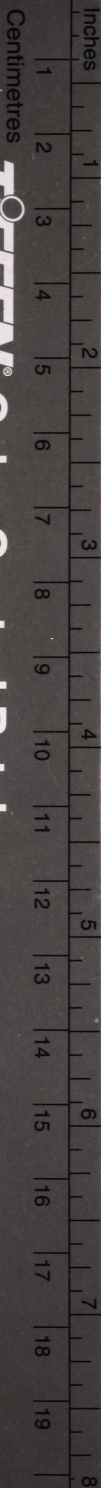
White

3/Color

Black

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

122

